

[Busch-Jensen.]

og var inden 5. Maj 1945 enedes om det Straffelovsforslag, som saa nogenlunde uforandret blev ophøjet til Lov.

Ærede Medlemmer af det høje Ting vil ogsaa erindre, at Loven i sin Tid saa langt fra blev hastet gennem Rigsdagen. Som jeg lige nævnte, forelaa Forslaget til Straffelovstillægget og ogsaa Forslaget til Retsplejelovstillægget færdige den 5. Maj, men jeg brugte som Justitsminister et Par Uger til omhyggeligt at gennemdrøfte begge Forslagene med Repræsentanter for Rigsdagen, forinden jeg forelagde dem i det høje Ting den 25. Maj. De Ændringer, som blev Resultatet af disse Drøftelser, berørte i det væsentlige Retsplejelovstillægget. Naar det blev Tilfældet, var Grunden naturligvis ikke den, at man ikke interesserede sig for Straffelovstillægget, men dette, at man i alt væsentlig kunde godkende Forslaget og hurtigt komme til Enighed om det. Efter Fremsettelsen underkastedes Straffelovstillægget en fornyet Overvejelse i det Udvalg, som dette høje Ting nedsatte, og Forslaget blev derved forbedret paa nogle Punkter. Enhver, som dengang var med i Forslagets Behandling, vil kunne huske, at der paa Rigsdagen blev udfoldet et intensivt Arbejde i den Tid, som gik fra den 5. Maj til den 31. Maj, da Forslaget blev endeligt vedtaget i det andet høje Ting.

Jeg vender mig nu igen til den Kampagne, som i de forløbne Maaneder er blevet udfoldet imod Straffelovstillægget, og jeg bliver nødt til at dvæle noget mere udførligt ved den Rolle i Modstanden, som er spillet af Professor Stephan Hurwitz. Som jeg før nævnte, lagde Professoren offentlig ud med to Kronikker i „Politiken“. I November Maaned lod Professoren Forslaget sætte under Debat paa et stort Møde i Dansk Kriminalistforening, og endelig indtraadte Professor Hurwitz i det Udvalg til Straffelovstillæggets Revision, som den højtærede Justitsminister nedsatte den 21. November 1945.

Det ejendommeligste paa Kriminalistforeningens store Møde var det Indledningsforedrag, som blev holdt paa Mødets første Dag af Medlem af Foreningens Bestyrelse Højesteretssagfører, Dr. jur. Hartvig Jacobsen. I de voldsomste Vendinger og med en Mangel paa Forstaaelse, som raaber til Himlen, reducerede Doktoren Straffelovstillægget *in absurdum* fra den ene Ende til den anden. Kritikken kulminerede i den Erklæring, at Loven var „daarligt gennemtænkt, slet formuleret og paa visse Punkter af Indhold den mest reaktionære, al Sag-

kundskab trodsende Lov, der i Mands Minde er vedtaget her i Landet“.

Som Modstykke hertil beder jeg om Tilladelse til at citere et lille Stykke af Højesteretsdommer Preisler Knudsens Artikel i „Information“. Højesteretsdommen skriver:

„Med den Erfaring bag mig, som en mere end tyveaarig Virksomhed med kriminelle Sager formentlig maa give, var jeg ikke saa lidt forundret over denne Kritik af Loven, en Kritik, der forekommer mig præget om ikke af Hysteri, saa dog af en forbløffende Ensidighed og af en Mangel paa *common sense*, thi Loven er saamænd god nok, i hvert Fald hverken værre eller bedre end Flertallet af de Love, som er blevet til paa normal Vis, udarbejdet i et eller andet Ministerium ofte med sagkyndig Bistand. . . . . Efter mit bedste Skøn er der kun Grund til at yde de Personer, som overvandt de mange Vanskeligheder og naaede et saa godt Resultat, fuld Anerkendelse. . . . . Om Loven virker som tilsigtet, afhænger i Realiteten saa godt som alene af, hvorledes den anvendes; men om hvor mange Love gælder ikke det?“

Det var en anden Tale.

Et af de Spørgsmaal, der har givet mange ærede Medborgere de sværeste Anfægtelser, er Straffelovstillæggets tilbagevirkende Kraft. Dette Spørgsmaal kommer det foreliggende Lovforslag ikke ind paa, men da det er behandlet i Udvalgets Mindretalsbetænkning, og da det er et Spørgsmaal, som har beskæftiget mange Sind stærkt, finder jeg det dog paa sin Plads at sige nogle Ord om det.

Det er rigtigt — og jeg har tidligere udtalt det fra det høje Tings Talerstol —, at det er en almindelig anerkendt Grundsatning i dansk Ret, at en ny og strengere Straffelov ikke skal have tilbagevirkende Kraft. Denne Grundsatning har faaet Udtryk i den gamle Straffelov af 10. Februar 1866, og den er gentaget i den nye Straffelov af 15. April 1930, men at Regelen skulde være en Grundsatning, som under ingen Omstændigheder kan fraviges, det er ikke rigtigt. Det er en naiv Tro, som ogsaa mange Jurister har, at der findes evige Retsgrundsatninger, som aldrig ustraffet kan fraviges. Dette er en Vildfarelse, i hvert Fald i den foreliggende Sammenhæng. Der findes i Lov og Ret, i Ret og Retfærdighed intet, som er evigt og uforanderligt. Lov og Ret og ogsaa Retfærdighed er et Produkt af, en Funktion af Livsforhold, som skifter fra Folk til Folk, fra Sted til Sted og fra Tid